

Galleri Axel Mörner, Stockholm: Michael Schleu (29/8 - 3/10)

Att kritisera målare har alltsedan slutet av 80-talet varit en ganska riskfri sysselsättning. I jämförelse med möjligheterna som ges av de nya medierna - video, digitalfoto och installationer - har måleriet under det senaste halvdecenniet kämpat på reträtt, en situation som i och för sig inte enbart skall ses som utslag för konstmarknadens och konstkritikens hunger efter alltmer spektakulära nymodigheter.

En starkt bidragande orsak har varit bristen på en förnyelse av den måleriska estetiken, och oförmågan på många håll att i djupare bemärkelse föra en diskussion kring måleriets förändrade villkor. Den stora utställningen "Måleriet - det utvidgade fältet" - som förra året visades på både Rooseum i Malmö och Magasin 3 i Stockholm är härvidlag symptomatisk. Initiativet låg knappast i målarnas händer, och analysen företogs heller inte utifrån viljan och möjligheten att anlägga ett mer komplext perspektiv på måleriet. Följaktligen har måleriet i vissa kretsar fortsatt att vara synonymt med en konstnärlig verksamhet bedriven utan större teoretisk eftertanke. Men alla generaliseringar har sina begränsningar, och det har förstås alltid funnits konstnärer med väl utvecklad kapacitet att föra ett analytiskt samtal om måleriet. Ann Edholm, Jan Håfström och Ola Billgren är utmärkta exempel på detta.

Att behandla debutanten Michael Schleus utställning med dessa konstnärers verk i väl bevarat minne är inte särskilt rättvist. Men liksom Ann Edholm har Schleu uppenbarligen reflekterat över både minimalismen och den mer "förändligade" form av abstrakt måleri som resresenteras av bland andra Barnett Newman och Mark Rothko. Schleu arbetar i ett mycket subtilt register, där färgen anbringas i lager på lager, varvade med skikt av vax. Ofta har stora delar av den obehandlade duken lämnats tom,

alternativt förefaller att fläckvis "invaderas" av färgen - eller är det moment i en långt utdragen upplösningsprocess vi bevittnar? Färgen i Schleus måleri är emellertid varken esoteriska symboler eller verkens formella huvudangelägenhet, utan snarare en av flera markörer som indikerar förekomsten av något gåtfullt, osynligt. Dominansen hos dukens nakna materialitet kan inte negligeras, men speciellt i de målningar där färgen verkar ha trängts ut mot bildens kanter förmedlar den ödsliga ytan mer förnimmelsen av stark, osynlig närvaro än någontings frånvaro.

Ibland rör sig Schleu i farlig närhet av eklekticismen (med Ann Edholm som en nära belägen inspirationskälla), men för det mesta lyckas han hitta ett eget spår genom de onekligen traditionsrika arvländer han genomreser. Schleu söker inte exploatera den stora dramatiken, och i förbifarten skära pipor i de romantiska vassruggarna. Han har tvärtom kalibrerat sina instrument för att uppfatta signaler i ett frekvensspektrum, vars mest framträdande egenskap är osäkerheten. Att avsiktligt försätta sig i denna situation är för en debutant både hedervärt, och ett belägg för konstnärligt civillkage.

Anders Olofsson (text och foto)